

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Csendes vonzódás**

1. Csendes vonzódás

Dorothea

A fémvázak ütemes csikorgása mögött a dinamóterem levegője fojtogatóan nehéz maradt. Alinda még mindig lihegett a megnövekedett terheléstől, vádlijában ritmikusan rángatóztak az izmok, miközben próbálta elfedni a saját kimerültségét. Nagymama gépiesen forgatta a pedál tengelyét, de a szeme sarkából folyamatosan a szomszédos sor felé tekintgetett. A szomszédos pultnál János-G534 görnyedt a lendkerék fölé, ám tekintete újra meg újra az idős asszony elcsigázott arcára tévedt.

János fojtott, szaggatott hangon szólalt meg, alig mozdítva a száját a megfigyelők kameraállása előtt:

– Átveszem a terhed egy részét... Kicsit áttolom a dinamómat a te körödre.

Nagymama nem fordította felé a fejét, de a szájszéle megremegtek. A kolónia szigorú rendszere büntette a szektorok közötti engedély nélküli átterhelést; egyetlen óvatlan watt-ingadozás is elég volt az őrszemek beavatkozásához.

– Maradj a helyeden, János – sziszegte a nagymama rekedten. – A szabályzat nem játék. Ne hozz veszélyt ránk.

A kemény elutasítás mögött azonban ott bujkált az elfojtott gyengédség. A nagymama titokban mélyen tisztelte és kedvelte az idős férfit, aki az egyetlen emberi gesztust nyújtotta ebben a fagyos gépbirodalomban. De a félelem erősebb volt a vonzalomnál.

Alinda tehetetlen haraggal figyelte az óvatos párbeszédet. A nagymama csendes megadása és a szabályokhoz való makacs ragaszkodása felkorbácsolta a benne forrongó indulatot.

– Miért engedsz nekik mindig? – csattant fel Alinda fojtott, vádaskodó hangon. – Hát nem látod, hogy csak segíteni próbál?

A lány hirtelen mozdulatától a pedálja ellenállása megugrott, s a pult alsó szélén lévő wattmérő mutatója baljóslóan kilengett.